ครูบ้านนอก .คอม
www.kroobannok.com

นิทานสอนนักเรียนดีๆ

นำเสนอเมื่อ : 28 ต.ค. 2552

นิทานอีสป ศูนย์รวมนิทานอีสป นิทานให้ข้อคิด นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า? ?นิทานอีสป?
มีต้นกำเนิดอยู่ที่อาณาจักรกรีกโบราณ
ซึ่งเจ้าของเรื่องเล่าอันสุดแสนสนุกไม่ใช่นักปราชญ์แต่เป็นทาสที่ไร้การศึกษาแต่เปี่ยมไปด้วยเชาวน์ปัญญา..ลักษณะเด่นของเรื่องราวจากอีสปก็คือ จะใช้ตัวละครที่เป็นสิงสาราสัตว์ทั่วไป เช่น หมาป่ากับลูกแกะ, สุนัขกับเงา, ราชสีห์กับหนู..และเป็นเรื่องเล่าธรรมดาๆ แต่สอดแทรกด้วยปรัชญา แง่คิด และคติสอนใจต่างๆ

นิทานอีสป

นิทานอีสป

ศูนย์รวมนิทานอีสป
นิทานให้ข้อคิด
นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า...
“นิทานอีสป”

มีต้นกำเนิดอยู่ที่อาณาจักรกรีกโบราณ
ซึ่งเจ้าของเรื่องเล่าอันสุดแสนสนุกไ

ม่ใช่นักปราชญ์แต่เป็นทาสที่ไร้การศึกษาแต่เปี่ยมไปด้วยเชาวน์ปัญญา ..ลักษณะเด่นของเรื่องราวจากอีสปก็คือ
จะใช้ตัวละครที่เป็นสิงสาราสัตว์ทั่วไป เช่น หมาป่ากับลูกแกะ,
สุนัขกับเงา,
ราชสีห์กับหนู..และเป็นเรื่องเล่าธรรมดาๆ แต่สอดแทรกด้วยปรัชญา แง่คิด และคติสอนใจต่างๆ

ตั๊กแตนผู้หิวโหย

ตั๊กแตนตัวหนึ่งไม่ได้กินอาหารมาหลายวันแล้ว

มันเดินโซเซเพราะไร้แรงกระโดดมาจนถึงลานดิน ใต้ต้นโอ๊กใหญ่ท่ามกลางลมฤดูหนาว

พวกมดกำลังขนเมล็ดข้าวโพดออกจากรังมาตากให้แห้ง

ตั๊กแตนจึงเดินไปขอกินเมล็ดข้าวโพดสัก ๒-๓ เม็ดเพื่อประทังชีวิต แต่มดกลับถามว่า ทำไมตอน ฤดูร้อน ไม่หาเสบียงอาหารกักตุนไว้

ตั๊กแตนก็ตอบว่าตนร้องเพลงเที่ยวเล่นไปตลอดฤดูร้อน

“ถ้าเช่นนั้น
เจ้าก็ควรจะเต้นรำไปตลอดฤดูหนาว ” มดตอบแล้วก็ขนเมล็ดข้าวโพดกลับเข้ารังไปให้พวกของตนกิน

ควรขยันทำมาหากิน เพื่อให้มีพอเพียงในยามยาก

.

นกกระเรียนกับหมาป่า

นกกระเรียนเห็นหมาป่านอนดิ้นทุรนทุรายอย่างเจ็บปวดที่กลางป่า
จึงเข้าเข้าไปถามไถ่อย่างเวทนาว่า

“เจ้าเป็นอะไรหรือ”

“ข้ากลืนชิ้นเนื้อเข้าไป กระดูกติดคอข้า ทำอย่างไรก็ไม่ออก”

หมาป่าบอกแล้วก็ขอร้องให้นกกระเรียนช่วยตนด้วย แล้วตน
จะให้รางวัลอย่างงามเป็นการตอบแทน

นกกระเรียนจึงยื่นคออันยาวเรียวของมันเข้าไปในปากหมาป่า
และสามารถล้วงเอากระดูกออกมาได้สำเร็จ

เมื่อนกกระเรียนทวงถามถึงรางวัล หมาป่าก็คำรามว่า

“ข้าไม่งับคอเจ้าขาดตายก็ดีแล้ว ยังจะมาเอาอะไรจากข้าอีก เล่า”

คนเลวมักไม่เห็นความดีของผู้อื่น

เทียนแข่งแสง

เมื่อเทียนไขถูกจุดใช้จนใกล้จะหมดแท่งนั้น แสงของเทียน

มักจะยิ่งสว่างเรืองรองขึ้นกว่าเดินหลายเท่านัก
ด้วยเหตุนี้เทียนแท่งหนึ่งจึงคุยอวดกับเจ้าของว่า

“แสงเทียนของข้านั้นสว่างกว่าแสงดาว
แสงจันทร์ และแม้กระทั่งแสงอาทิตย์ด้วยนะ”

ทันใดนั้นเองกระแสลมก็พัดผ่านมาวูบหนึ่ง
แล้วแสงเทียนดับ วูบลง
เจ้าของจึงจุดเทียนขึ้นใหม่แล้วกล่าวว่า

“แสงอาทิตย์ แสงจันทร์
และแสงดาวนั้นยากที่จะดับ และไม่
ต้องมีใครจุดให้
แต่เทียนอย่างเจ้านั้นต้องมีคนจุดจึงจะมีแสง
และเจ้าก็มีวันดับมีวันหมดแสง”

ทำหน้าที่ของตนอย่างเจียมตน จึงดูมีคุณค่าน่าไปเปรียบเทียบ แข่งขันกับผู้อื่น

ต้นโอ๊กผู้ยิ่งใหญ่

ในเย็นวันหนึ่ง
มีพายุใหญ่พัดกระหน่ำจนต้นอ้อนั้นพากันระเนน
เอนลู่ ไปตามกระแสลม

ต้นโอ๊กใหญ่เห็นเช่นนั้นจึงถามต้นอ้อว่า
“ไฉนเจ้าจึงไม่ยืนนิ่งต้านแรงลมเล่า”
ต้นอ้อตอบอย่างถ่อมตนว่า
“ข้านั้นเป็นต้นไม้เล็กๆ
ไม่มีแรงกำลังมากเช่นท่าน ลมพัดไป
ทางไหนก็ต้องเอนไปทางนั้น”
ต้นโอ๊กได้ฟังก็หัวเราะดังลั่นอย่างภาคภูมิใจในความยิ่งใหญ่ ของตน แต่ทว่าคืนนั้น
พายุยังคงโหมกระหน่ำรุนแรงจนต้นโอ๊กหักโค่นลง เหลือแต่ต้นอ้อที่ยังมีชีวิตอยู่
และเมื่อพายุสงบลง ต้นออ
ก็หยัดยืนตรงได้อีกครั้ง

รู้จักโอนอ่อนย่อมหยัดยืนอยู่ได้นานกว่าแข็งกระด้างตลอดไป

เด็กซุกซนกับหมาป่า

เมื่อปีนขึ้นไปนั่งเล่นบนหลังคาบ้านได้
เด็กน้อยผู้แสน ซุกซนก็ดีอกดีใจเป็นยิ่งนัก

เที่ยวเอาก้อนหินขว้างแมว
ขว้างไก่เล่นเป็นที่สำราญใจ
ครั้นเห็นหมาป่าเดินผ่านมา
เด็กซุกซนก็ร้องตะโกน ท้าทายเป็นการใหญ่

“เจ้าหมาป่าหน้าโง่ ใครๆ
ก็กลัวเจ้านักหนาแต่ข้าไม่ กลัว
แน่จริงก็มาจับข้าสิ ฮา ฮา ข้าเป็นเด็กตัวเล็กๆ
แค่นี้เจ้ากลัวรึไง เจ้าหน้าโงเอย ข้านะเก่งกว่าเจ้า
หลายเท่านัก ถึงได้ล้อเจ้าได้”

หมาป่าส่ายหน้าอย่างระอาพลางว่า

“เจ้าล้อข้าได้เพราะหลังคาสูงนั่นต่างหาก
ไม่ใช่เพราะว่า เจ้าเก่งหรอก”

แม้จะอยู่ในสถานการณ์ที่ได้เปรียบ ก็ควรประเมินดู ความสามารถ

เด็กโลภ

เด็กชายคนหนึ่งอยากกินลูกเกาลัดมาก
จึงล้วงมือลงไปในโถ
แล้วกอบลูกเกาลัดจนเต็มกำมือและไม่สามารถเ

อามีอออกจาก ปากโถแคบๆ ได้

เด็กชายจึงร้องไห้อยู่อย่างนั้นเพราะไม่ยอมปล่อยลูกเกาลัด ออกจากมือ

เมื่อผู้ใหญ่คนหนึ่งเดินผ่านมาเห็นเข้าจึงว่า

“ทำไมไม่ปล่อยลูกเกาลัดในมือเสียก่อน ถ้าล้วงหยิบเกาลัด ทีละลูกเดียว ก็สามารถหยิบกินได้จนอิ่มเหมือนกัน มือก็ไม่ติดปากโถด้วย”

ได้ทีละน้อย ก็สามารถเก็บให้เป็นมากได้

เด็กเลี้ยงแกะชอบปด

วันหนึ่งเด็กเลี้ยงแกะคิดหาเรื่องสนุกๆ เล่น จึงแกล้งร้องตะโกน ขึ้นมาว่า

“ช่วยด้วย! หมาป่ามากินลูกแกะแล้ว ช่วยด้วยจ้า ! ”

พวกชาวบ้านจึงพากันวิ่งมาช่วยพร้อมด้วยอาวุธต่างๆ แต่เมื่อมาถึงก็ไม่พบหมาป่าสักตัว

“มันวิ่งไปทางโน้นแล้วล่ะ”

เด็กเลี้ยงแกะโป้ปดแล้วก็แอบหัวเราะชอบใจภายหลัง

ต่อจากนั้นเด็กเลี้ยงแกะก็แกล้งหลอกให้ชาวบ้านวิ่งหน้าตื่น เช่นเดิมได้อีก ๒- ๓ ครั้ง

จนกระทั่งวันหนึ่งมีหมาป่ามาไล่กินแกะจริงๆ คราวนี้เด็กเลี้ยงแกะ
ตะโกนขอความช่วยเหลือจนคอแหบ คอแห้ง พวกชาวบ้านก็ไม่มาเพราะคิดว่าเด็กหลอก

คนที่มักโป้ปดมดเท็จ เมื่อถึงคราวพูดจริงก็ยากที่จะมีใครเชื่อ

ชาวนากับสิงโต

ชาวนาคนหนึ่งเลี้ยงแกะกับแพะไว้หลายสิบตัว วันหนึ่ง

มีสิงโตตัวใหญ่พลัดหลงเข้าไปในอาณาบริเวณบ้าน
ของชาวนา เขาจึงรีบปิดประตูรั้วไว้เพื่อมิให้ สิงโต
ออกไป จากบริเวณบ้านได้

เมื่อสิงโตถูกขังเช่นนั้นก็มิได้เดือดเนื้อร้อนใจนัก
เมื่อ มันหิว
มันก็จับแพะกับแกะกินเป็นอาหารอย่างอิ่มหนำ
สำราญใจ

ชาวนาเห็นแพะกับแกะของตนถูกจับกินไปหลายตัวจึ
ง รีบ เปิดประตูรั้วที่ล้อมรอบบ้านไว้
เพื่อปล่อยให้สิงโต กลับออกไปเป็นอิสระได้

“โธ่ไม่น่าเลยเรา” ชาวนานั่งคร่ำครวญเสียดาย
แพะกับ แกะ ของตน
เมียของชาวนาจึงได้แต่สมน้ำหน้า
ที่สามีอยากแกล้งขังสิงโตไว้ในบ้านดีนัก

อย่าเลี้ยงสัตว์ดุร้าย และ โจร ไว้ในบ้านเป็นอันขาด

ชาวนากับงูเห่า

ชาวนาเดินออกจากบ้านในเช้าฤดูหนาววันหนึ่ง

ระหว่างทางพบงูเห่าตัวหนึ่งนอนตัวแข็งใกล้ตายอยู่บนคันนา ด้วยความเหน็บหนาว

ชาวนาเวทนานักจึงก้มลงประคองมันขึ้นมาอุ้มไว้ในอ้อมแขน เพื่อให้มันคลายหนาว

เมื่องูเห่าได้รับความอบอุ่นก็เริ่มมีกำลังขึ้น มันจึงกัดชาวนา ก่อนที่จะเลื้อยหนีไป

ชาวนาทนพิษบาดแผลไม่ไหวจึงสิ้นใจตายในไม่ช้า

ข้องแวะกับคนชั่ว อาจนำภัยมาให้

นิทานไทย

นิทานเรื่องสั้น ขำขำ คลายเครียด ก่อนทำงาน

เจ้านายหน้าขรึม พา ผจก.ฝ่ายบุคคล และเลขานุการ
ไปทานข้าวเที่ยงในร้านอาหารที่ตกแต่งแบบโบราณ

ในช่วงขณะที่รออาหารอยู่นั้น.....

ผจก. ฝ่ายบุคคลได้เอามือไปถูกาน้ำรูปร่างประหลาดบนโต๊ะเล่น
และในทันใดนั้นเองก็มีควันพวยพุ่งออกมา แน่นอนว่าตามท้องเรื่อง ตามนิทานเก่าแก่
มันจะต้องมียักษ์จินนี่ปรากฏกายออกมา แล้วพูดว่า

” เราจะให้พรสามประการแก่พวกท่าน แต่เนื่องจากพวกท่านมากันสามคนจงแบ่งพร คนละข้อ”

ผจก.ฝ่ายบุคคลผู้อ่อนล้ายกมือ แล้วรีบพูดว่า

“ผมก่อน ผมก่อน! ขอให้ผมได้ไปใช้ชีวิตสงบๆบนเกาะสมุยซัก 2 สัปดาห์ ”

จากนั้น ฟุ่บ!.....ร่างของเขาก็หายวับไปกับตา และในเพียงชั่วเสี้ยววินาทีต่อมานั้น

เลขานุการสาวรีบชิงฉวยโอกาศขอพรเป็นคนต่อไป เธอพูดวา

“ขอให้ฉันกลายเป็นสาวไฮโซ ผู้ร่ำรวยที่สุดในโลก” และแล้ว ..... ฟุ่บ!.....
ร่างของเธอก็หายวับไป....ต่อหน้าต่อตาเจานาย

เจ้านายจอมบ้างานย่นคิ้ว หน้าตาไม่พอใจ ก่อนจะเอ่ยออกไปว่า....

“ตาฉันบ้างล่ะ ..... ฉันขอให้ไอ้สองคนตะกี้ กลับมาทำงานตอนบ่ายโมงตรง”

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า.....ควรปล่อยให้เจ้านายของคุณ....พูดก่อนเสมอ

ช่างไม้พ่อลูก

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว ยังมีสองคนพ่อลูกประกอบอาชีพเป็นช่างไม้
หารายได้จากการทำเครื่องมือเครื่องใช้ โต๊ะ ตู้ เตียง ขายเลี้ยงชีพ ไปตามอัตภาพ

ช่างไม้ผู้พ่อได้ถ่ายทอดวิชาช่างให้แก่ลูกชายจนหมดสิ้น ลูกชายจึงมีฝีมือช่างไม้ที่ยอดเยี่ยมมาก
แต่มีข้อเสียอยู่อย่างเดียวคือ ช่างไม้ลูกชายคนนี้เป็นคนใจรอน มุทะลุ แก้ไม่หายสักที

วันหนึ่งขณะที่ช่างไม้สองพ่อลูกทำงานอยู่ด้วยกัน ผู้เป็นพ่อกำลังเลื่อยไม้
ส่วนลูกชายกำลังตอกตะปูอยู่ใกล้ ๆ ปรากฏว่ามีแมลงวันตัวหนึ่งมีเกาะอยู่บนศีรษะอันล่านเลี่ยนของช่างไม้ผู้พ่อ
แกรำคาญมากอยากจะเอามือปัดออก แต่ว่าไม่สามารถละมือจากการทำงานได้
จึงบอกให้ลูกชายช่วยจัดการเจ้าแมลงวันให้หน่อย ลูกชายขณะนั้นกำลังใช้ฆ้อนตอกตะปูโป๊กๆ อยู่พอดี
พอรู้ว่ามีแมลงวันบังอาจมาเกาะหัวพ่อของตนเท่านั้น ก็คิดโกรธแค้นเจ้าแมลงวันมาก
จึงรี่เข้าไปใช้ฆ้อนทุบเจ้าแมลงวันที่เกาะบนหัวพ่อสุดแรงเกิด

ผลก็คือเจ้าแมลงวันตัวนั้นตายไปพร้อมกับช่างไม้ผู้เป็นพ่อที่กระโหลกแตกตายคาที่ตรงนั้นเอง

พระราชาและพระมเหสี 4 องค์

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีพระราชาองค์หนึ่ง
พระองค์มีพระมเหสีรวม 4 พระองค์ ด้วยกัน

พระองค์หลงรักพระมเหสีองค์ที่ 4 มากที่สุด
สิ่งที่พระองค์ให้กับพระมเหสีองค์นี้คือ
สิ่งที่ดีเลิศที่สุดไม่ว่าจะเป็นอาหารเลิศรส

เสื้อผ้าอันงดงามพระองค์ทะนุถนอมและเฝ้าเอาอกเอาใจพระมเหสีองค์นี้เป็นอย่างยิ่ง

สำหรับพระเหสีองค์ที่ 3
พระองค์ก็รักมากเช่นเดียวกัน
มักนำพระมเหสีองค์นี้เสด็จประพาสเมืองต่างถิ่นอยู่เสมอ ๆ พระองค์ทรงกลัวว่า
วันหนึ่งพระนางจะจากพระองค์ไปอยู่กับชายอื่น

พระองค์รักพระมเหสีองค์ที่ 2 ด้วยเช่นกัน
พระนางเป็นผู้ที่พระองค์ไว้วางใจพระนางเป็นผู้มีความกรุณา
มีความถี่ถ้วนรอบคอบและอยู่เคียงข้างช่วยเหลือพระองค์ในยามทุกยากลำบาก

สำหรับพระมเหสีองค์แรก
พระนางเป็นผู้จงรักภักดี
เป็นผู้มีบทบาทสำคัญในการรักษาราชสมบัติและอาณาจักรของพระองค์ให้ยั่งยืน
แต่พระราชาไม่ทรงรักพระมเหสีองค์นี้เท่าไร
แทบไม่นึกถึงพระนางเท่าใดด้วยซ้ำ
แม้ว่าพระนางจะทรงรักพระองค์ลึกซึ้งมากเพียงใดก็ตาม

วันหนึ่งพระราชาทรงประชวรหนักและทรงทราบว่าวันเวลาของพระองค์กำลังจะสิ้นสุดลง
พระองค์ทรงรำลึกถึงชีวิตอันแสนสุขที่ผ่านมาและใครครวญถึงว่า พระองค์มีพระมเหสีรวม 4 พระองค์
แต่เมื่อพระองค์กำลังจะตาย พระองค์ต้องอยู่ลำพังเพียงองค์เดียว

พระองค์ตรัสถามพระมเหสีองค์ที่ 4
ซึ่งเป็นผู้ที่พระองค์ทะนุถนอมและให้แต่สิ่งดีเลิศที่สุด

นั้นว่า "ยามที่พระองค์กำลังจะตาย
พระนางจะติดตามและอยู่รวมกับพระองค์ด้วยหรือไม่
"
พระนางตรัสตอบปฏิเสธและเสด็จจากไปโดยไม่มีแม้แต่คำพูดใด ๆ
คำตอบของพระนางเป็นเสมือนมีดแหลมที่เสียบแทงหัวใจของพระองค์

พระราชาผู้โศกเศร้าตรัสถามพระมเหสีองค์ที่ 3 ผู้ที่พระองค์รักมากเช่นเดียวกันว่า "หากพระองค์กำลังจะสิ้นลมพระนางจะเสด็จอยู่รวมกับพระองค์หรือไม่" พระนางตอบปฏิเสธพร้อมกับตรัสว่า "ชีวิตของพระนางดีเลิศเกินไป เมื่อพระองค์ตายพระนางก็จะแต่งงานใหม่"
หัวใจของพระองค์จมดิ่งไปและรู้สึกเหน็บหนาว

พระราชาตรัสถามคำเดียวกันกับพระมเหสีองค์ที่ 2 ผู้มักเคียงข้างพระองค์เสมอ พระนางตอบว่า
"
พระนางรู้สึกเสียใจที่ไม่สามารถช่วยเหลือพระองค์ได้
สิ่งที่พระนางทำเพื่อพระองค์ได้คือ
รวมขบวนเสด็จพระศพของพระองค์ไปยังสุสานเท่านั้น"
คำตอบของพระนางเสมือนสายฟ้าที่ทำให้พระองค์สูญสิ้นทุกอย่าง

แต่แล้วเสียงหนึ่งก็ดังขึ้น "ข้าพระองค์จะเสด็จตามพระองค์ไม่ว่าพระองค์จะไปที่ไหนก็ตาม" เมื่อพระราชาหันไปมอง เจ้าของเสียงก็คือ พระมเหสีองค์แรก พระนางช่างผายผอมเหลือเกิน และทุกข์ทรมานเพราะความอดอยาก พระราชาตรัสด้วยความเศร้าโศกว่า
พระองค์น่าจะดูแลพระนางมากกว่านี้ในยามที่พระองค์มีโอกาส
แล้วพระราชาก็สิ้นลมโดยมีพระมเหสีองค์แรกผู้ซีดเซียวสิ้นใจลงอยู่เคียงข้าง

นิทานเรื่องนี้สอนอะไร

ชายผู้ช่วยเหลือแมลงป่อง

ชายต่างถิ่นคนหนึ่งเดินไปเห็นชายคนหนึ่งท่าทางใจดีกำลังนั่งยอง ๆ ก้มลงดูอะไรบางอย่าง ก็อยากรู้จึงเดินเข้าไปหาและนั่งคุกเข่าลงข้าง ๆ

ชายต่างถิ่นเห็นแมงป่องตัวหนึ่งพยายามไต่ข้ามแอ่งน้ำเล็ก ๆ จากด้านหนึ่งไปยังอีกด้านหนึ่ง แต่พอไปได้ครึ่งทาง มันก็เริ่มจะจมน้ำ ชายใจดีผู้นั้นก็เอื้อมมือไปจับแมงป่องขึ้นมา แล้ววางลงบนอีกด้านหนึ่ง แน่นอน เขายอมถูกแมงป่องต่อย

พอแมงป่องถึงพื้น มันก็พยายามข้ามแอ่งน้ำนั้นอีก และเกือบจะจมน้ำอีกเช่นเคย ส่วนชายใจดีก็สู้อุตส่าห์ช่วยชีวิต และยอมถูกต่อยอีกเช่นกัน เหตุการณ์เป็นอย่างนี้อยู่หลายครั้ง จนในที่สุด ชายต่างถิ่นต้องเอ่ยปากถามว่า

"ขอโทษเถอะครับ

ผมอยากทราบว่าคุณกำลังทำอะไรอยู่หรือครับ
และจะทำไปทำไม
ในเมื่อทุกครั้งที่คุณช่วยแมงป่อง
คุณก็ถูกมันต่อย"

ชายใจดีหันมามองและยิ้มให้แก่ชายต่างถิ่น ก่อนจะตอบว่า

"ไม่เป็นไรครับ หน้าที่ของแมงป่องย่อมต้องต่อย
และ หน้าที่ของผมคือต้องช่วยเหลือ
มันก็เป็นเช่นนี้เอง "

ชายต่างถิ่นเดินจากไปอย่างงง ๆ เล็กน้อย เขาไม่เข้าใจว่าทำไมชายใจดีต้องยื่นมือไปจับแมงป่อง ก็ในเมื่อกิ่งไม้หรือเศษไม้ก็มีอยู่แถวๆ นั้น งงจริง ๆ ไม่เข้าใจเลย

นิทานเรื่องนี้สอนว่าอะไร

ไล่ตามดวงอาทิตย์

มียักษ์ตนหนึ่ง นามว่า "กัวฟู"
มันต้องการที่จะไล่ตาม

ดวงอาทิตย์ให้ทันอันเป็นสิ่งที่เกินความสามารถของมัน

มันไล่ตามดวงอาทิตย์ไปไกลจนถึงหุบเขาจนรู้สึก
เริ่มกระหายน้ำมาก มันจึงเดินไปแม่น้ำเหลืองและ
แม่น้ำเวยเพื่อดื่มน้ำดับกระหาย แต่ทว่าเมื่อดื่มน้ำจดหมด
แม่น้ำทั้งสองสายแล้วยังไม่พอ มันจึงตัดสินใจเดินทางไป
ทะเลสาบใหญ่ทางตอนเหนือเพื่อดื่มน้ำ ทว่าก่อนจะไปถึง
ที่นั่นก็สิ้นใจตายด้วยความกระหายระหว่างทาง

ทำไมหมากับแมวจึงเป็นศัตรูกัน

กาลครั้งหนึ่ง
เศรษฐีได้เลี้ยงแมวและหมาไว้บนบ้านของตน

เศรษฐีมีแก้วที่มีค่าดวงหนึ่ง วันหนึ่งเศรษฐีไม่อยู่บ้าน พวกพ่อค้า
ต่างเมืองได้นำดวงแก้วปลอมมาขอแลกกับเมียเศรษฐี
เมียเศรษฐีเห็นว่าเป็นดวงแก้วลูกใหญ่กว่าของเดิมก็ยอมแลก

เมื่อเศรษฐีกลับบ้านรู้ว่าเมียแลกดวงแก้วมีค่ากับดวงแก้วปลอมจึง

ใช้หมากับแมวไปตามหาแก้วมีค่าคืนมาให้ได้ หมาจำกลิ่นชายพ่อค้าได้ จึงสูดดมกลิ่นตามไปจนถึงบ้าน

และได้รู้ว่าพ่อค้าเก็บดวงแก้วมีค่าไว้ในกำปั่น แมวจึงอาสาไปจับหนูแล้วสั่งให้หนูไปกัดกำปั่นให้ขาด

แมวเห็นดวงแก้วนั้นแล้วคาบออกมาหมาเห็นดวงแก้วจึงเข้าชิง

จากแมวเพราะอยากเอาหน้า จึงคิดจะคาบดวงแก้วเอามาให้เจ้านายตนเอง
ระหว่างทางหมาหิวน้ำจึงไปที่ลำธาร บังเอิญเห็นปลาตัวใหญ่จึงเห่าและเป็นเหตุให้ดวงแก้วหลุดจากปากลงไปในน้ำ
ปลาคิดว่าเป็นอาหารจึงกลืนดวงแก้วเข้าไปในท้อง

แมวพยายามจะหาวิธีจะนำดวงแก้วกลับคืนมาให้ได้
จึงไปจับกาน้ำได้ตัวหนึ่ง สั่งให้กาน้ำไปดำน้ำ
จับปลาตัวที่กลืนดวงแก้วมาให้ได้ แล้วจะไว้ชีวิต
กาน้ำดำน้ำหาปลาอยู่หลายวัน
จนได้ปลาตัวที่กลืนดวงแก้ว แมวจึงได้ดวงแก้วคืน
หมาอาสาคาบดวงแก้วกลับบ้านอีกแมวก็ยอม
หมารีบวิ่งกลับบ้านนำดวงแก้วกลับมาให้เจ้านาย
ส่วนแมววิ่งไม่ทันหมา จึงมาถึงบ้านช้ากว่าหลายวัน
หมาฟ้องเจ้านายว่า
แมวไม่ใส่ใจหาดวงแก้วและยังเถลไถลอีกด้วย

ครั้นเมื่อแมวมาถึงบ้านเจ้าของจึงถามแมว
แมวจึงเล่าความจริงทุกประการ
เจ้าของฟังคำของแมวเห็นว่าจริง
จึงเตะหมาตกบ้านแล้วสั่งไม่ให้หมาขึ้นบ้านอีกตั้งแต่
นั้นมาหมาจึงถูกเลี้ยงไว้ใต้ถุนบ้าน
หมาโกรธแมวมาก คอยหาโอกาสเล่นงาน
ตั้งแต่นั้นมาหมากับแมวจึงเป็นศัตรูตราบเท่าทุกวันนี้

ราชสีห์กับหนู

ขณะที่ราชสีห์ตัวหนึ่งกำลังนอนหลับสบายอยู่

ในป่าใหญ่เจ้าหนูน้อยตัวหนึ่ง ก็ไต่ขึ้นไปโดยไม่
รู้ว่านั่นคือร่างของเจ้าป่าผู้ยิ่งใหญ่ ทำให้ราชสีห์
ตื่นขึ้นมาด้วยความโกรธ และตะปบมันเอาไว้ด้วย
อุ้งเล็บอันแหลมคม แต่ก่อนที่ราชสีห์จะฆ่ามัน
เจ้าหนูก็ส่งเสียงร้องขอชีวิตขึ้นว่า ได้โปรดไว้ชีวิต
ข้าเถิด ท่านราชสีห์ผู้ยิ่งใหญ่ ไม่มีประโยชน์อะไร
ที่ท่านจะเอาชีวิตของข้าไปเสียวันหนึ่งข้าอาจจะมี
โอกาสตอบแทนคุณท่านได้ราชสีห์จึงยอมปล่อยมันไป

วันหนึ่ง ราชสีห์เดินไปติดบ่วงของนายพราน และ

ไม่ว่ามันจะพยายามส่งเสียงร้องและดิ้นรนอย่างสุดชีวิต
ก็ไม่สามารถหลุดออกจากบ่วงได้ ทันใดนั้นเอง หนูน้อย
ก็ได้ยินเสียงร้องของราชสีห์ มันจึงรีบวิ่งตรงมาหาและ
บอกราชสีห์ว่า “ขอท่านอย่าได้กลัวเลย ข้านี่ล่ะจะช่วย
ท่านเอง !” แล้วเจ้าหนูตัวกระจ้อยร่อยก็ตรงเข้ากัดบ่วง
ของนายพรานจนขาด ราชสีห์จึงได้เป็นอิสระอีกครั้ง

คติสอนใจ

อย่าหลงทะนงตนว่าเป็นคนยิ่งใหญ่

เพราะผู้ที่เราคิดว่าอ่อนแอกว่า

ราชสีห์ ลา และหมาจิ้งจอก

ราชสีห์ ลา และหมาจิ้งจอก ตกลงใจที่จะออกล่าสัตว์ด้วยกัน

วันหนึ่ง พวกมันทั้งสามจับกวางได้ตัวหนึ่ง ลาจึงแบ่งเนื้อกวาง ออกเป็นสามส่วนเท่าๆ กัน โดยให้ราชสีห์เป็นผู้เลือกก่อน แต่ราชสีห์ไม่พอใจมาก มันตรงเข้าไปขย้ำลาจนถึงแก่ความตายทันที

จากนั้น ราชสีห์จึงหันมาทางหมาจิ้งจอก บอกให้เป็นผู้แบ่งเนื้อ

หมาจิ้งจอกจึงแบ่งออกเป็นสองส่วน ส่วนที่เป็นชิ้นใหญ่ให้เป็นของราชสีห์ ส่วนชิ้นเล็กเป็นของมันเอง

ราชสีห์พึงพอใจมาก มันถามหมาจิ้งจอกว่า “บอกข้าหน่อยสิว่า ใครสอนให้เจ้าทำเช่นนี้”

หมาจิ้งจอกตอบว่า “ไม่มีใครสอนข้าหรอก

นอกจากเจ้าลาโง่

ที่ตายไปตัวนั้นที่ทำให้ข้าฉลาดขึ้นมาได้”

คติสอนใจ

คนฉลาดมักรู้สถานการณ์ได้ดี
และหาหนทางเอาตัวรอดได้เสมออาจจะช่วยเหลือเรา
ได้สักวันหนึ่ง

ลิงเจ้าปัญญา

ณ ชายป่าแห่งหนึ่ง มีลิงตัวหนึ่งอาศัยอยู่

เจ้าลิงตัวนี้มีเพื่อนคือ เต่า ช้าง กระต่าย

วันหนึ่งลิงบอกว่าจะไปจับปลา ทั้งเต่า ช้าง และกระต่ายก็ขอไปด้วย พอไปถึงลำธารทั้งหมดก็ช่วยกันจับปลา ได้ปลามากมายเกินกว่าจะกินหมด จึงตกลงกันว่าจะเก็บไว้กินยามขาดแคลน ทั้งหมดช่วยกันก่อไฟเพื่อย่างปลาเก็บไว้ วันรุ่งขึ้นก็ไปหาปลากันอีก แต่คิดได้ว่าต้องมีคนหนึ่งอยู่เฝ้าปลาที่เก็บไว้ ตกลงให้ช้างเป็นคนเฝ้า เพราะเห็นว่าตัวใหญ่ พอไปกันแล้วสักพักก็มีเสียงไม้หักโผงผาง มีเสียงย่ำพื้นดินดัง ๆ ปรากฏว่าเป็นเสียงยักษ์ตนหนึ่ง การที่ยักษ์มาเพราะมันได้กลิ่นปลาที่ย่างไว้ พอมาถึงมันก็กอบเอาปลาย่างใส่ปากเคี้ยวอย่างแสนอร่อยจนหมด แล้วหันหลังเดินเข้าป่าไป ช้างไม่สามารถขัดขวางได้ ได้แต่จ้องดูยักษ์ด้วยความหวาดกลัวพอเพื่อน ๆ กลับมา ช้างก็เล่าให้ฟังถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น สัตว์ทั้งสามต่างไม่พอใจที่ช้างไม่ห้ามปรามหรือขัดขวาง ในที่สุดก็ตกลงช่วย

กันจับปลาใหม่ เมื่อได้มาแล้วก็ย่างไฟไว้แล้วต่างก็ตกลงให้กระต่ายเป็นผู้เฝ้า เมื่อถึงเวลาพวกสัตว์ทั้งสามไปหาปลา ยักษ์ก็มาอีกกระต่ายก็วิ่งหลบเข้าใต้ต้นไม้ด้วยความหวาดกลัวปล่อยให้ยักษ์กินปลาจนหมดอีก

เมื่อสัตว์ทั้งสามกลับมาได้ทราบเรื่องก็เป็นเดือดเป็นแค้นมาก จึงปรึกษากันหาวิธีที่จะปราบเจ้ายักษ์ตนนี้ ต่อมาเต่าเป็นผู้เฝ้าปลาก็เป็นแบบเดิมจนกระทั่ง
ลิงรับอาสาเฝ้าปลาเอง สัตว์ทั้งสามเคยพบยักษ์แล้วจึงอดเยาะลิงไม่ได้ที่รับอาสาจะปราบยักษ์ แต่ลิงก็ไม่สนใจและขอให้ช้างคอยช่วยเหลือในการ

<p class="MsoNormal" style="TEXT-JUSTIFY: inter-cluster; TEXT-A